

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Un home d'Estat

Òscar Ribas obria camins de futur

La sobtada defunció d'Òscar Ribas, divendres passat, ens ha sacsejat.

Tot i haver-se situat al costat de la vida pública, seguia molt l'evolució de l'economia i de les institucions andorranes i de tant en tant, quan li semblava que calia, alertava dels perills que s'albiraven i, sempre, suggeria camins per anar endavant.

D'ençà el mes de gener del 1990, quan vaig assumir la responsabilitat de l'Economia i les Finances que em va confiar en el seu govern, he tingut l'oportunitat i el privilegi de col·laborar molt amb ell en la gestió i l'administració del país. Hem anat fent camí, en diversos escenaris institucionals i polítics. Sempre en moments difícils i complicats. Coincidíem en els objectius bàsics de país.

Rellegint les seves memòries, que tot just acabava de publicar aquest mes de desembre, es pot trobar el fil conductor d'un servidor públic, que sempre donava un sentit d'Estat als seus discursos davant del Consell General.

En aquests trenta anys l'he pogut conèixer i apreciar. Compartíem una comuna preocupació per la consolidació de l'Estat andorrà, més enllà de les evolucions polítiques. I també el convenciment que només amb un bon embrancament d'Andorra amb Europa aconseguiríem donar forma al futur del país.

Aquest desastre de la pandèmia havia fet que les nostres converses, freqüents, s'haguessin intensificat durant tots aquests mesos.

Des del mes de març havíem establert una comunicació informal però molt intensa. Compartíem reflexions i angoixes. I havien sorgit, a iniciativa seva, línies d'estudi sobre el futur de l'Estat andorrà en les quals estàvem treballant els darrers mesos.

De fet divendres passat la meva incredulitat en rebre la trista notícia al vespre, venia del fet que, aquell dia, ell estava totalment actiu. Al migdia em va enviar un correu per dir-me que ja havia analitzat un document, força dens, que li havia tramès el vespre del dia anterior. Després, durant la tarda del mateix divendres, vam intercanviar encara quatre correus sobre

Fins a l'últim moment de la vida va ser un ciutadà compromès amb el seu país

la qüestió en la qual estàvem treballant, una anàlisi comparativa dels microestats europeus (Liechtenstein, Mònaco i San Marino) amb Andorra.

L'última comunicació fou a les 19.14 hores. Poca estona doncs abans que ens deixés per sempre. Vull dir amb això que l'Òscar Ribas va estar sempre despert i alerta, treballant en el que creia important per deixar traçada una línia, un camí, per al futur del país. Fins a l'últim moment de la seva vida fou un ciutadà compromès amb el seu

país.

I això és el que penso que hauríem de saber recollir i defensar.

Voldria destacar tres grans eixos en el seu pensament polític:

1) Les institucions i la seva permanència en el marc de la Constitució;

2) La relació amb la Unió Europea considerada com el marc necessari per assegurar el futur econòmic d'Andorra.

3) El manteniment i el reforçament d'una identitat andorrana que aboni i justifiqui el futur del país.

L'Òscar Ribas era també un home obert a l'estudi i a la reflexió. En aquests ja massa llargs mesos de confinament i quasi-confinaments comentàvem informes i estudis internacionals sobre la crisi derivada de la pandèmia.

El 13 de desembre, després de llegir un informe que havia rebut del departament d'anàlisi i previsió de l'Institut de Ciències Po de París, dedicat a l'avaluació, a dia 11 de desembre, de l'impacte econòmic de la pandèmia a França i les perspectives per al 2021, em deia, en clau andorrana: "Per què no es pot fer una avaluació, encara que sigui simplement indicativa, del que ens costaran les ajudes? Penso que es pot fer i és imprescindible fer-ho."

I tenia tota la raó. Com en tantes coses que no vam saber escoltar a temps.

Quan escampi aquesta pandèmia no dubto que el país sabrà fer-li l'homenatge que es mereix.